

“* ব্ৰাহ্মণ জন্ম - অৱতৰিত জন্ম *”

বাপদাদাই আৰাজত আহে সকলোকে আৰাজৰ সিপাৰৰ স্থিতিলৈ লৈ যাবৰ বাবে, ব্যক্ত দেশত ব্যক্ত শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে অব্যক্ত কৰি তুলিবৰ কাৰণে। সদায় নিজক অব্যক্ত স্থিতিৰ সূক্ষ্ম ফৰিস্তা বুলি ভাবি ব্যক্ত দেহত অৱতৰিত হোৱানে? সকলোৱে অৱতৰিত হওঁতা অৱতাৰ হোৱা। এইটো স্মৃতিত সকলো কৰ্ম কৰি, কৰ্মৰ বন্ধনৰ পৰা মুক্ত কৰ্মাভীত অৱতাৰ হোৱা। অৱতাৰ অৰ্থাৎ ওপৰৰ পৰা শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰিবৰ বাবে তললৈ আহে। তোমালোক সকলোৱেও উচ্চ ওপৰৰ স্থিতিৰ পৰা তললৈ অৰ্থাৎ দেহৰ আধাৰ লৈ সেৱাৰ প্ৰতি কৰ্ম কৰাৰ অৰ্থে পুৰণি দেহত, পুৰণি দুনিয়ালৈ আহা। কিন্তু স্থিতি ওপৰৰে (উচ্চ) থাকে, সেইবাবে অৱতাৰ হোৱা। অৱতাৰে সদায় পৰমাত্ম (ঈশ্বৰীয়) বাৰ্তা লৈ আহে। তোমালোক সকলো সংগম যুগী শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলো পৰমাত্ম বাৰ্তা দিবৰ বাবে, পৰমাত্ম মিলন কৰোৱাৰ বাবে অৱতৰিত হৈছা। এই শৰীৰ এতিয়া তোমালোকৰ শৰীৰ হৈ থকা নাই। শৰীৰো পিতাক দি দিলা। “সকলো তোমাৰ” বুলি ক’লা অৰ্থাৎ মোৰ একো নাই। এই দেহ সেৱাৰ অৰ্থে পিতাই ধাৰলৈ দিছে। ধাৰলৈ লোৱা বস্তুৰ ওপৰত “মোৰ-ভাৱ”ৰ অধিকাৰ থাকিব নোৱাৰে। যেতিয়া মোৰ দেহেই নহয় তেন্তে দেহৰ ভাৱ কেনেকৈ আহিব পাৰে। আত্মাও পিতাৰ হৈ গ’ল, দেহো পিতাৰ হৈ গ’ল তেন্তে ‘মই’ আৰু ‘মোৰ’ ক’ৰ পৰা আহিল! “মই ভাৱ” কেৱল এক বেহদতেই থাকিল- “মই পিতাৰ হওঁ” যেনেকুৱা পিতা তেনেকুৱা মই মাষ্টৰ হওঁ। গতিকে এয়া বেহদৰ “মই ভাৱ” হ’ল। হদৰ “মই ভাৱে” বিধিনি আনে। বেহদৰ “মই ভাৱে” নিৰ্বিল্ল, বিল্ল-বিনাশক কৰি তোলে। এনেও হদৰ “মই ভাৱে” “মোৰ-মোৰ”ৰ পাকচক্ৰত আনে আৰু বেহদৰ “মই ভাৱে” জন্ম জন্মৰ পাকচক্ৰৰ পৰা মুক্ত কৰে।

বেহদৰ মোৰ ভাৱ হৈছে - “মোৰ বাবা”। গতিকে হদৰ পৰা মুক্ত হৈ গ’লা নহয় জানো। অৱতাৰ হৈ দেহৰ আধাৰ লৈ সেৱাৰ কৰ্মত আহা। পিতাই লোণ অৰ্থাৎ সম্পত্তি দিছে সেৱাৰ বাবে। অন্য কোনো ব্যৰ্থ কাৰ্যত লগাব নোৱাৰা। নহ’লে সেই সম্পত্তিৰ প্ৰতি অসাধুতাৰ হিচাপ সৃষ্টি হৈ যায়। অৱতাৰে ব্যৰ্থ হিচাপৰ সৃষ্টি নকৰে। আহিল, বাৰ্তা দিলে আৰু গ’ল। তোমালোক সকলোৱেও সেৱাৰ অৰ্থে, বাৰ্তা দিয়াৰ অৰ্থে ব্ৰাহ্মণ জন্মত আহিছা। ব্ৰাহ্মণ জন্ম অৱতৰিত জন্ম হয়, সাধাৰণ জন্ম নহয়। গতিকে সদায় নিজকে অৱতৰিত হোৱা বিশ্ব-কল্যাণকাৰী, সদায় শ্ৰেষ্ঠ অৱতৰিত আত্মা হওঁ - এইটো নিশ্চয় আৰু নিচাত থকিবা। ক্ষুণ্টক সময়ৰ বাবে আহিছা আৰু উভতি যাবও লাগিব। এতিয়া যাব লাগিব, এইতো সদায় মনত থাকেনে? অৱতাৰ হওঁ, আহিছো এতিয়া যাব লাগিব। এইটো স্মৃতিয়ে উপৰাম আৰু সীমাহীন প্ৰাপ্তিৰ অনুভূতি কৰায়। এফালে উপৰাম আৰু অন্যফালে সীমাহীন প্ৰাপ্তি। দুয়োটি অনুভৱেই একেলগে থাকে। এনেকুৱা অনুভূতি মৃত হোৱা নহয় জানো! অচ্ছা!

এতিয়া শুনাবোৰক স্বৰূপত আনিব লাগে। শুনা অৰ্থাৎ তেনেকুৱা হৈ যোৱা। আজি বিশেষকৈ সমকক্ষসকলক লগ কৰিবলৈ আহিছে। তোমালোক সমকক্ষ হৈ গৈছা নহয় জানো। সংশিক্ষক নিমিত্ত শিক্ষকসকলক লগ কৰিবলৈ আহিছ। সেৱাৰ সংগীসকলক লগ কৰিব আহিছে।

সদায় বেহদৰ “মই ভাৱ”ৰ স্মৃতি স্বৰূপ, সদায় বেহদৰ “মোৰ বাবা” এইটো সমৰ্থ স্বৰূপত স্থিত হৈ থাকোতা, সদায় উচ্চ স্থিতিত স্থিত হৈ থাকোতা, দেহৰ আধাৰ লৈ অৱতৰিত হওঁতা অৱতাৰ সন্তানসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

শিক্ষকসকলৰ লগত :- সৰ্বদা সেৱাধাৰী আত্মাসকলৰ এয়া সংগঠন নহয় জানো। সদায় নিজক বেহদৰ বিশ্ব সেৱাধাৰী বুলি ভাবানে? হদৰ সেৱাধাৰীতো নোহোৱা। সকলোৱে বেহদৰ হোৱানে? কাৰোৱাক যদি কোনো স্থানৰ পৰা অন্য কোনো স্থানলৈ পঠাই দিয়া হয় তেন্তে তাৰ বাবে তৈয়াৰ আছানে? সকলোৱে উৰন্ত পথী হোৱানে? নিজৰ দেহ ভাৱৰ ডালৰ পৰাও উৰন্ত পথী হোৱানে? সকলোতকৈ বেছি নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত কৰা ডাল হৈছে এই “দেহ ভাৱ”। অলপো পুৰণি সংস্কাৰে নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত কৰা মানে দেহ ভাৱ আছে। মোৰ স্বভাৱ এনেকুৱা, মোৰ সংস্কাৰ এনেকুৱা, মোৰ চাল-চলন এনেকুৱা, মোৰ অভ্যাসেই এনেকুৱা, এই সকলোবোৰ হৈছে দেহ ভাৱৰ লক্ষণ। গতিকে এই ডালৰ পৰা উৰন্ত পথী হোৱানে? ইয়াকেই কৰ্মাভীত স্থিতি বুলি কোৱা হয়। কোনো ধৰণৰ বন্ধন নাই। কৰ্মাভীতৰ অৰ্থ এয়া নহয় যে কৰ্মৰ পৰা অতীত হৈ

যোৱা কিন্তু কৰ্মৰ বন্ধনৰ পৰা উপৰাম। গতিকে দেহৰ কৰ্ম, যিদৰে কাৰোবাৰ স্বভাৱ এনেকুৱা হয় - আৰামত থকা, আৰামত সময়ত খোৱা, চলা এই কৰ্মৰ বন্ধনেও নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত কৰে। এই কৰ্মৰ বন্ধন অৰ্থাৎ স্বভাৱৰ পৰাও উপৰাম কিয়নো নিমিত্ত হোৱা নহয় জানো।

যদি তোমালোক সকলো নিমিত্ত আত্মা কৰ্ম বন্ধনৰ পৰা, দেহৰ স্বভাৱ-সংস্কাৰৰ পৰা উপৰাম নোহোৱা তেন্তে অন্যক কেনেকৈ কৰাবা! যিদৰে শৰীৰৰ বেমাৰ কৰ্মভোগ হয়, এই ৰীতিৰে যদি কোনো কৰ্ম বন্ধনে যদি নিজৰ ফালে আকৰ্ষণ কৰে, তেন্তে এই কৰ্মৰ ভোগেও বিঘিনি আনে। যিদৰে শাৰীৰিক ব্যাধি ৰূপী কৰ্মভোগে নিজৰ ফালে বাৰে বাৰে আকৰ্ষিত কৰে, পীড়া হ'লে সেইফালে বুদ্ধি গৈ থাকে। তেতিয়া কোৱা কি কৰো, এনেইতো ঠিকে আছে কিন্তু কৰ্ম ভোগ বৰ কাঢ়া। এনেদৰে যদি কোনো বিশেষ পুৰণা স্বভাৱ-সংস্কাৰ বা অভ্যাসে যদি নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত কৰে তেন্তে সেয়াও কৰ্ম ভোগ হৈ গ'ল। যিকোনো কৰ্মভোগে কৰ্মযোগী হ'বলৈ নিদিব। গতিকে ইয়াৰ পৰাও উপৰাম। কিয়? সকলোৱে এক নম্বৰত যাওঁতা আত্মা নোহোৱা জানো। এক নম্বৰৰ অৰ্থই হৈছে - প্ৰতিটো কথাতে বিজয়ী হওঁতা। কোনোধৰণৰ দুৰ্বলতা নাই। শিক্ষকৰ অৰ্থই হৈছে সদায় নিজৰ স্বৰূপৰ দ্বাৰা কৰ্মাতীত ব্ৰহ্মা পিতা আৰু উপৰাম তথা মৰমিয়াল শিৱবাবাৰ অনুভূতি কৰাওঁতা। গতিকে এইটো বিশেষত্ব আছে নহয়। তোমালোক বন্ধু নোহোৱা জানো! বন্ধু কেনেকৈ হয়? সমানতা অবিহনে বন্ধু হ'ব নোৱাৰে। গতিকে তোমালোক সকলো পিতাৰ বন্ধু হোৱা, গডলি ফ্ৰেণ্ড হোৱা। সমান হোৱাতোৱেই ফ্ৰেণ্ডশ্বিপ (বন্ধুত্ব)। পিতাৰ খোজত খোজ দিওঁতা কিয়নো বন্ধুও হোৱা আকৌ প্ৰেমিকৰ প্ৰেমিকাও হোৱা। প্ৰেমিকাই সদায় প্ৰেমিকৰ খোজতে খোজ দিয়ে। এইটো ৰীতি আছে নহয় জানো। যেতিয়া বিবাহ হয় তেতিয়া কি কৰায়! এয়াই নকৰাই জানো। গতিকে এইটো চিষ্টেমো (প্ৰথাও) ক'ৰ পৰা হ'ল? তোমালোকৰ পৰাই হৈছে। তোমালোকৰ হৈছে বুদ্ধিৰূপী ভৰি কিন্তু তেওঁলোকে শুল ভৰি বুলি বুজি ল'লে। প্ৰতিটো সম্বন্ধৰ দ্বাৰা বিশেষত্বপূৰ্ণ সম্বন্ধ পালন কৰোঁতা নিমিত্ত আত্মা হোৱা।

নিমিত্ত শিক্ষকসকলৰ অন্যৰ তুলনাত বহুত বেছি সহজ সাধন আছে। অন্যসকলেতো সম্বন্ধত থাকিবলগীয়া হয় আৰু তোমালোকৰ সম্বন্ধ সদায় সেৱা আৰু পিতাৰ সৈতে আছেই। লৌকিক কাৰ্য্য কৰিলে তেতিয়াও সদায় এয়াই মনত থাকে সময় হ'লেই সেৱাত যাম। আৰু লৌকিক কাৰ্য্য যাৰ বাবে কৰা হয়, তেওঁৰ স্মৃতি স্বতঃ আছে। যেনেকৈ লৌকিকত মাঁ-পিতাই সন্তানৰ বাবে উপাৰ্জন কৰে। গতিকে তেওঁলোকৰ স্বতঃ স্মৃতিলৈ আহে। গতিকে তোমালোকেও যেতিয়া লৌকিক কাৰ্য্য কৰা সেয়া কাৰ প্ৰতি কৰা বাৰু? সেৱাৰ অৰ্থে কৰা- নে নিজৰ বাবে কৰা? কিয়নো যিমানেই সেৱাত লগোৱা সিমানেই আনন্দ পোৱা যায়। কেতিয়াও লৌকিক সেৱা বুলি ভাবি নকৰিবা। এয়াও সেৱা কৰাৰ এটা উপায়, ৰূপ ভিন্ন যদিও সেৱাৰ প্ৰতিয়ে হয়। নহ'লে চোৱা যদি লৌকিক সেৱা কৰোতে সেৱাৰ সাধন নাথাকে তেতিয়া সংকল্প চলে নহয় যে ক'ৰ পৰা আহিব! কেনেকৈ আহিব! চলাবই নোৱাৰো। নাজানো কেতিয়া হ'ব! এইবোৰ সংকল্পই ব্যৰ্থত সময় নষ্ট নকৰেনে? সেইবাবে কেতিয়াও লৌকিক কৰ্ম (ধান্দ্য) কৰোঁতে, এনেকৈ ন'কৰা। এয়া অলৌকিক কৰ্ম। সেৱা হৈছে নিমিত্ত। তেতিয়া কেতিয়াও বোজা অনুভৱ নহ'ব। নহ'লে কেতিয়াবা কেতিয়াবা গধুৰ হৈ যোৱা, কেতিয়ালৈ হ'ব, কি হ'ব! এয়াতো তোমালোকৰ বাবে বহুত সহজে প্ৰালন্ধ গঢ়ি তোলাৰ সাধন।

তন-মন-ধন তিনিটা বস্তু আছে নহয় জানো! যদি তিনিওটি বস্তুৱে সেৱাত লগোৱা তেন্তে তিনিওটিৰ ফল কোনে পাব? তোমালোকে পাবা নে পিতাই পাব! তিনিওটি ৰীতিৰে নিজৰ প্ৰালন্ধ গঢ়ি তোলা, গতিকে এয়া অইনতকৈ অতিৰিক্ত প্ৰালন্ধ হৈ গ'ল সেয়েহে কেতিয়াও এই ক্ষেত্ৰত গধুৰ নহ'ব। কেৱল ভাৱ সলনি কৰা। লৌকিক নহয় অলৌকিক সেৱাৰ প্ৰতি হয়। এইটো ভাৱৰে পৰিৱৰ্তন কৰা। বুজিলা - এয়াতো আৰুহে ডবল (দ্বৈত) সমৰ্পন হ'ল। ধনেৰেও সমৰ্পন হৈ গ'লা, সকলো পিতাৰ প্ৰতি। সমৰ্পনৰ অৰ্থ কি বাৰু? যি আছে সেয়া পিতাৰ প্ৰতি অৰ্থাৎ সেৱাৰ প্ৰতি। ইয়াকহে সমৰ্পন বুলি কোৱা হয়। যি সকলে ভাবা আমি সমৰ্পন হোৱা নাই, তেওঁলোকে হাত উঠোৱা! তেওঁলোকৰ চেৰিমনি (উৎসৱ) পাতিম! ল'ৰা-ছোৱালীও জন্ম হৈ গ'ল আৰু সমৰ্পন হোৱা নাই বুলি কোৱা। তোমালোকে নিজৰ বিবাহ বাৰ্ষিকী পালন কৰা গতিকে বিবাহ হোৱা নাই এনেকৈ নক'বা। কি বুলি ভাবা, গোটেই দলটিয়েই সমৰ্পিত দল হোৱা নহয় জানো!

বাপদাইতো ডবল বিদেশী বা ডবল বিদেশৰ স্থানত নিমিত্ত হোৱা শিক্ষকসকলৰ বহুত মহিমা কৰে। এনেই মহিমা নকৰে কিয়নো আন্তৰিক মৰমেৰে বিশেষ পৰিশ্ৰমো কৰা। পৰিশ্ৰমতো বহুত কৰিবলগীয়া হয় কিন্তু স্নেহেৰে কৰা সেয়েহে পৰিশ্ৰমৰ অনুভৱ নহয়, চোৱা কিমান দুৰ-দুৰণিৰ পৰা দল তৈয়াৰ কৰি আনে, গতিকে বাপদাদাই সন্তানসকলৰ পৰিশ্ৰমৰ প্ৰতি বলিহাৰ যায়। এটি বিশেষত্ব ডবল ফৰেনৰ নিমিত্ত সেৱাধাৰীসকলৰ বহুত ভাল। জানানে কোনটো বিশেষত্ব? (অনেক বিশেষত্ব ওলাল) যিবিলাক কথা ওলাল সেয়া নিজৰ মাজত পৰীক্ষা কৰি যদি কম পোৱা তেন্তে ভৰাই ল'বা কিয়নো কথাতো বহুত ভাল ভাল ওলাইছে। বাপদাদাই শুনাই আছে - এক বিশেষত্ব ডবল বিদেশী সেৱাধাৰীসকলৰ মাজত দেখিছে

যে বাপদাদাই যি নিৰ্দেশনা দিয়ে - এইটো কৰি আনিবা, সেয়া প্ৰেক্টিকেলত (বাস্তৱত) আনিবৰ বাবে সদায় যিমানেই যত্ন কৰিবলগীয়া নহওঁক কিয় প্ৰেক্টিকেলত আনিবই লাগিব, এইটো প্ৰেক্টিকেলত লক্ষ্য বহুত ভাল। যিদৰে বাপদাদাই কৈছে যে দল আনিব লাগে গতিকে দলো আনি আছে।

বাপদাদাই কৈছে ভি.আই.পি. ৰ সেৱা কৰিব লাগে, প্ৰথমে কিমান টান আছিল, বহুত কঠিন - কিন্তু সাহস ৰাখিলে কৰিবই লাগিব এতিয়া চোৱা দুবছৰ ধৰি দল আহি আছে। কৈছিল ল'ণ্ডনৰ পৰা ভি.আই.পি. অনা বহুত কঠিন। কিন্তু এতিয়া চোৱা প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণ দেখুৱালে নহয় জানো। এইবাবে ভাৰতবাসীয়েও ৰাষ্ট্ৰপতিক আনি দেখুৱালে। তথাপিও ডবল বিদেশীসকলৰ এইটো উৎসাহ যে নিৰ্দেশনা পালো আৰু কৰিবই লাগিব, এইটো লগন বহুত ভাল। প্ৰেক্টিকেল ৰিজাল্ট (ফলাফল) দেখি বাপদাদাই বিশেষত্বৰ গায়ন কৰে। চেণ্টাৰ খোলা সেয়াতো পুৰণি কথা হৈ গ'ল। সেয়াতো খুলিয়েই থাকিবা কিয়নো তাত সাধন বহুত সহজ ভাবে পোৱা যায়। ইয়াৰ পৰা তালৈ গৈ খুলিব পাৰা, এই সাধন ভাৰতত নাই সেইবাবে চেণ্টাৰ খোলাতো কোনো ডাঙৰ কথা নহয় কিন্তু ভাল ভাল উত্তৰাধিকাৰী গুণসম্পন্ন সন্তান তৈয়াৰ কৰিবা। এটা হৈছে উত্তৰাধিকাৰী তৈয়াৰ কৰা আৰু দ্বিতীয়তো হৈছে বাণীৰে প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিব পৰা সন্তান তৈয়াৰ কৰা। দুয়োটিৰেই আৱশ্যক। উত্তৰাধিকাৰী গুণসম্পন্ন - যিদৰে তোমালোকে সেৱাৰ উৎসাহ-উদ্দীপনাত তন-মন-ধন সহিত থাকিও সমৰ্পিত বুদ্ধিৰ হোৱা, ইয়াকে কোৱা হয় উত্তৰাধিকাৰী গুণসম্পন্ন। গতিকে উত্তৰাধিকাৰী গুণসম্পন্ন আত্মাও উলিয়াব লাগিব। ইয়াৰ ওপৰতো বিশেষ মনোযোগ দিবা। প্ৰত্যেক সেৱাকেন্দ্ৰতে এনেকুৱা উত্তৰাধিকাৰী গুণসম্পন্ন আত্মা থাকিলে সেৱাকেন্দ্ৰ সকলোতকৈ আগত গুছি যায়।

এটা হৈছে সেৱাত সহযোগী হোৱা, আনতো হৈছে সম্পূৰ্ণ সমৰ্পন হোৱা। এনেকুৱা উত্তৰাধিকাৰী কিমান আছে? প্ৰত্যেক সেৱা কেন্দ্ৰতে এনেকুৱা উত্তৰাধিকাৰী আছেনে? গডলি ষ্টুডেন্ট কৰি তোলা, সেৱাত সহযোগী হোৱা - ইয়াৰ তালিকাতো দীঘলীয়া কিন্তু উত্তৰাধিকাৰী অতি কম সংখ্যকহে হয়। যিয়ে যি সময়ত যেনেকুৱা নিৰ্দেশনা পাইছা, যি শ্ৰীমত পাইছা সেই অনুসৰি চলি থাকিবা। গতিকে দুয়োটাই লক্ষ্য ৰাখিবা, দুয়ো প্ৰকাৰৰে আত্মা তৈয়াৰ কৰিব লাগিব। এনেকুৱা উত্তৰাধিকাৰী গুণসম্পন্ন এজনেই অনেক চেণ্টাৰ খোলাৰ নিমিত্ত হ'ব পাৰে। এয়াও লক্ষ্যৰ পৰা প্ৰেক্টিকেলত হৈ থাকিব। নিজৰ বিশেষত্বতো বুজি পলা নহয় জানো। অম্বা।

সন্তুষ্টতো হোৱাই, নে শুধিব লাগিব। হোৱাই সন্তুষ্ট কৰোঁতা। গতিকে যি সন্তুষ্ট কৰোঁতা হ'ব তেওঁ নিশ্চয় নিজেও সন্তুষ্ট হ'ব। কেতিয়াবা সেৱা অলপ কম দেখি অস্থিৰতো হৈ নোযোৱা? সেৱাকেন্দ্ৰত যেতিয়া কোনো বিধিনি আহে তেতিয়া বিধিনিক দেখি ভয় খোৱা নেকি? ধৰি লোৱা, বহুত ডাঙৰ বিধিনি আহি গ'ল- কোনোবা বহুত ভাল অনল্ল্য বিৰোধী হৈ গ'ল আৰু তোমালোকৰ সেৱাত বাধাৰ সৃষ্টি কৰিলে তেতিয়া কি কৰিবা? ভয় খাবা নেকি? এটা হৈছে তেওঁৰ প্ৰতি কল্যাণৰ ভাৱনাৰে দয়াশীল হোৱা সেয়া বেলেগ কথা, কিন্তু নিজৰ স্থিতি তল-ওপৰ হ'লে বা বাৰ্থ সংকল্প চলিলে তাক অস্থিৰতাত অহা বুলি কোৱা হ'ব। গতিকে সংকল্পৰো সৃষ্টি কৰিব নালাগে। এই সংকল্পইও যাতে লৰাৰ নোৱাৰে! ইয়াকে কোৱা হয় অচল-অটল স্থিতি। এনেকুৱাও নহয় যে নাথিং নিউ (কোনো নতুন কথা নহয়) বুলি ভাবি আলস্যত আহি যাবা। সেৱাও কৰা আৰু তেওঁৰ প্ৰতি দয়াশীলো হোৱা কিন্তু অস্থিৰ অৱস্থাত যাতে নাহা। গতিকে আলস্যত আহোঁতাও নোহোৱা আৰু ভাৱনাত আহোঁতাও নোহোৱা। সদায় যিয়েই বাতৰিৰণ বা বায়ুমণ্ডলত নাথাকা কিন্তু অচল- অটল হৈ থাকিবা। কেতিয়াবা কোনোৱা নিমিত্ত হোৱা জনে ৰায় দিলে, বিবুদ্ধি নহ'বা। এনেকৈ নাভাবিবা যে এয়া কিয় কৈছে বা এইটো কেনেকৈ হ'ব! কিয়নো যি নিমিত্ত হৈছে তেওঁ অনুভৱী হৈ গৈছে, আৰু যি প্ৰেক্টিকেলত চলোতা কোনোবা নতুন, কোনোবা পুৰণিও হ'ব পাৰে কিন্তু যি সময়ত যিটো কথা তেওঁৰ সন্মুখত আহে, তেন্তে কথাৰ কাৰণে ইমান স্পষ্ট বুদ্ধিৰে আদি মধ্য অন্তৰ্ক জানিব নোৱাৰে। কেৱল বৰ্তমানক জানিব পাৰে সেইবাবে কেৱল বৰ্তমানক দেখি, আদি মধ্য অন্তৰ্ক সেই সময়ত স্পষ্ট নহয় গতিকে বিবুদ্ধিত পৰে। কেতিয়াবা কোনোবা নিৰ্দেশনা যদি স্পষ্টও নহয় তেতিয়াও বিবুদ্ধিত নহ'বা। ধৈৰ্যসহকাৰে ক'বা এইটো বুজিবৰ চেষ্টা কৰিম। অলপ সময় দিয়া তেওঁক। সেই সময়ত বিবুদ্ধিত হৈ এয়া নহয়, সেয়া নহয়, এনেকুৱা নকৰিবা কিয়নো ডবল বিদেশীসকল বেছি ক্ৰি মাইণ্ডৰ (মুকলি মনৰ) সেইবাবে অস্বীকাৰসূচক শব্দও মুকলি মনেৰে কয় সেইবাবে অলপ কথা শুনিলেও- তাক গম্ভীৰতাৰে প্ৰথমতে ভাবা, তাত কিবা নহয় কিবা ৰহস্য নিশ্চয় সোমাই আছে। তেওঁক শুধিব পাৰা ইয়াৰ ৰহস্য কি? ইয়াৰ দ্বাৰা কি লাভ হ'ব? মোক আৰু স্পষ্টকৈ বুজোৱা। এনেকৈ ক'ব পাৰা। কিন্তু কেতিয়াও নিৰ্দেশনাক অস্বীকাৰ নকৰিবা। অস্বীকাৰ কৰা সেইবাবে বিবুদ্ধিত পৰা। এইখিনি বিশেষ মনোযোগ ডবল বিদেশী সন্তানসকলক দিয়া হয়। নহ'লে কি হ'ব যিদৰে তোমালোক নিমিত্ত হোৱা সকলে ভগ্নীসকলৰ নিৰ্দেশনাক জনাৰ প্ৰয়াস নকৰিবা আৰু অস্থিৰ অৱস্থাত আহি যাবা তেতিয়া আৰু তোমালোকক দেখি যাৰ নিমিত্ত

তোমালোক হৈছা, তেওঁলোকৰ মাজত এই সংস্কাৰ ভৰি যাব। পিছত কেতিয়াবা কোনোবা নাৰাজ হ'ব আকৌ কেতিয়াবা কোনোবা। তেতিয়া চেন্টাৰত এইটোৱে খেল চলিব। অম্বা।

বৰদান: জ্ঞান আৰু যোগৰ শক্তিৰ দ্বাৰা প্ৰতিটো পৰিস্থিতিক চেকেণ্ডত পাচ কৰোঁ তা মহাবীৰ হোৱা মহাবীৰ অৰ্থাৎ সদায় লাইট আৰু মাইট হাউচ। জ্ঞান হৈছে লাইট (পোহৰ) আৰু যোগ হৈছে মাইট (শক্তি)। যিসকল এই দুয়োটি শক্তিৰে সম্পন্ন তেওঁলোকে প্ৰত্যেক পৰিস্থিতিকে চেকেণ্ডত পাচ কৰি যায়। যদি সময়ত পাচ নোহোৱাৰ সংস্কাৰ গঢ়ি উঠে তেন্তে ফাইনেলতো সেই সংস্কাৰে ফুল পাচ হ'বলৈ নিদিয়। যিসকলে সময়ত ফুল পাচ হয় তেওঁলোকক কোৱা হ'ব পাচ উইথ অ'নাৰ (সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ)। ধৰ্মৰাজেও তেওঁলোকক অনাৰ (সন্মান) দিয়ে।

গ্লোগান: যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰা বিকাৰৰ বীজক ভস্ম কৰি দিলে সময়ত প্ৰভাৱিত হ'বলগীয়া নহয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!